

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3582/2021
06.07.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислава Станимировић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Велибор Ероп, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1080/20 од 18.02.2021. године, у седници од 06.07.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1080/20 од 18.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 6800/18 од 07.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се утврди ништавост уговора о поклону овереног пред Првим основним судом у Београду дана 20.02.2013. године, закљученог између сада пок. ВВ као поклонодавца и тужене као поклонопримца, и да тужена тужиоцу на име накнаде штете исплати 1.000.000,00 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате. Ставом другим изреке одбијен је предлог за одређивање привремене мере. Ставом трећим изреке тужилац је обавезан да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 109.400,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1080/20 од 18.02.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. важећег Закона о парничном поступку - ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на битне повреде поступка које могу бити ревизијски разлог, у смислу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 23.09.2011. године, сада пок. супруг тужене ВВ сачинио је признаницу којом је потврдио да тужиоцу дугује 9.200.000,00 динара и обавезао се да му наведени износ врати 30.09. исте године. Признаница садржи оверени потпис супруга тужене. Ради наплате наведеног дуга, тужилац је против супруга тужене покренуо парницу пред Другим основним судом у Београду, који поступак је прекинут услед смрти ВВ дана 14.04.2014. године. Решењем Другог основног суда у Београду од 19.07.2016. године, парница је настављена против тужених ББ, ГГ и ДД, који су правноснажним оставинским решењем од 07.12.2015. године оглашени за наследнике на по 1/3 идеалног дела стана у ... на кп .../... КО ... ЗКУЛ Наведено оставинско решење је укинато и допунским решењем Другог основног суда у Београду од 22.09.2016. године обустављен је поступак расправљања заоставштине иза пок. ВВ због непостојања имовине, јер је супруга оставиоца суду доставила спорни уговор о поклону, оверен код суда 20.02.2013. године, којим је оставилац за живота располагао наведеним станом у њену корист. Тужилац је у овој парници тражио утврђење ништавости уговора о поклону од 20.02.2013. године, а решењем Другог основног суда у Београду од 06.02.2018. године прекинут је поступак у парници која се води против тужених ББ, ГГ и ДД ради исплате дуга, до правноснажног окончања ове парнице.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца за утврђење ништавости уговора о поклону и накнаду штете.

Тужилац се као заинтересовано лице, у смислу члана 109. став 1. Закона о облигационим односима – ЗОО, позива на ништавост Уговора о поклону закљученог 20.02.2013. године између тужене као поклонопримца и њеног сада пок. супруга као поклонодавца. Како то правилно закључује другостепени суд, када треће лице тражи утврђење ништавости уговора, тужбом морају бити обухваћене обе уговорне стране, у односу на које се спор мора решити на једнак начин. С обзиром да је супруг тужене, поклонодавац из наведеног уговора, преминуо пре подношења тужбе у овој парници, тужбом је требало обухватити све његове правне следбенике, у смислу члана 148. став 2. ЗОО, а то су осим тужене супруге и његова деца ГГ и ДД, јер би у случају утврђења ништавости уговора о поклону предметни стан припао не само туженој, него и њеној и поклодавчевој деци, како то правилно закључује другостепени суд. С обзиром да се у конкретном случају ради о нужном супарничарству, у смислу члана 211. став 1. ЗПП, те да сва лица која су нужни супарничари нису обухваћена тужбом као странке, то је тужбени захтев правилно одбијен као неоснован, у складу са чланом 211. став 2. ЗПП.

Ревизијом тужиоца указује се на постојање разлога за ништавост предметног уговора о поклону, што није од значаја за другачију одлуку у конкретном случају, у ситуацији када тужбом као странке нису били обухваћени сви нужни супарничари и када је тужбени захтев из тог разлога одбијен као неоснован.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић